

ת"פ 5309/03/14 - תביעות צפת נגד שמעון אלקובי, משה מוריס אלקובי

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 5309-03-14 תביעות צפת נ' אלקובי ואח'

בפני	כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מאשימה	תביעות צפת
נגד	
נאשמים	1. שמעון אלקובי 2. משה מוריס אלקובי

ביום 14/10/15, הודעתי את השורה האחרונה שבהכרעת הדין לנאשם מס' 2, ולסנגור (הנאשם מס' 1

לא התייצב), ואולם בשל תקלת מחשוב, לא ניתן היה להעביר לצדדים את הכרעת הדין במלואה, ולפיכך הכרעת הדין מובאת כדלקמן:

הכרעת דין

כתב אישום ורקע:

1. הנאשם מס' 1 הנו בנו של הנאשם מס' 2.

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום, בגין עבירות כלפי זוג מתלוננים - אלינור ותומר דמרי - שהיו, בעת האירוע, שכניו של הנאשם מס' 1, בעיר צפת.

על פי כתב האישום, בנו המתלוננים שער כניסה חשמלי לביתם.

על רקע בניית השער, הגיעו הנאשמים, על פי כתב האישום, ביום 8/10/13, בסמוך לשעה 21.30, לביתם של המתלוננים, והסיגו גבול בכך שנכנסו לבית, כשהנאשם מס' 2 מחזיק פטיש בידו - שעה שהמתלוננת נכחה בביתה.

הנאשמים החלו לצעוק: "איפה תומר" והנאשם מס' 2 צעק: "אף אחד לא יעשה דבר כזה בלי שאני אסכים".

בהמשך, פגעו הנאשמים, במזיד ושלא כדין, בשער החשמלי של המתלוננים, באופן שעקרו את מסילת הברזל בפטיש, תוך פגיעה בבטון, וכשהנאשם מס' 1 מחזיק במוט, והנאשם מס' 2 מחזיק בפטיש, שברו זכוכית בשער,

וגרמו למתלוננים לנזק ששיעורו איננו ידוע.

באותן נסיבות, כשפנתה המתלוננת לנאשם מס' 2 לגבי הפגיעה בשער, אמר לה הנאשם מס' 2, על פי כתב האישום: "אראה לך מה זה" תוך שהוא בא לכיוונה ומחזיק בפטיש בידו. המתלוננת ברחת לבית.

על בסיס העובדות האמורות, יוחסו לשני הנאשמים העבירות הבאות:

הסגת גבול פלילית - עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין

היזק לרכוש במזיד - עבירה על סעיף 452 לחוק העונשין.

לנאשם מס' 2 יוחסה, בנוסף, גם עבירת **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

יריעת המחלוקת וגרסת הנאשמים.

2. ביום 5/2/15 השיבו הנאשמים לכתב האישום.

על פי גרסתם, כפי שניתנה ביום זה - הנאשם מס' 2 אכן גרם לנזק בשער, ואולם בנו, הנאשם מס' 1 לא היה שותף למעשה, אף על פי שהיה נוכח במקום.

הוכחש כי הנאשם מס' 1 החזיק במוט, כפי שיוחס לו בכתב האישום.

הוכחשה עבירת הסגת הגבול, שכן נטען ששטח השער הנו שטח ציבורי.

במהלך המשפט, הוצגה גרסתם של שני הנאשמים, לפיה הם לא נכנסו כלל לבית המתלוננים, אלא רק דפקו על הדלת, וכי המתלוננת פתחה להם, אך לאחר חילופי דברים קצרים "סגרה להם את הדלת בפנים". הנאשמים טענו כי לאחר דברים אלה, הביא הנאשם מס' 2 פטיש והרס את מסילת השער החשמלי.

אשר על כן - הנאשמים טענו כי לא הסיגו את גבול ביתם של המתלוננים.

בנוסף - הוכחשו האיומים שיוחסו לנאשם מס' 2.

השאלות העומדות להכרעה הנן, איפא - אם הנאשמים נכנסו לבית, כפי שמיוחס להם, האם הנאשם מס' 2 איים על המתלוננת, ליד השער, כפי שתואר, ואם הנאשם מס' 1 פגע בשער החשמלי יחד עם אביו, או שהאב, הנאשם מס' 2, פגע בשער לבדו, כפי שהנאשמים גרסו.

ניתוח הראיות והכרעה

3. לאחר ששמעתי את העדים, שקלתי את הראיות, ולקחתי בחשבון את טענות הצדדים, מצאתי, כפי שיפורט להלן, כי אשמתם של הנאשמים, בכל המיוחס להן, הוכחה למעלה מכל ספק סביר. אנמק את קביעתי זו שלב אחר שלב.

4. במהלך המשפט העידו, מטעם התביעה, המתלוננים, מר וגב' דמרי. בנוסף העידו שני שכנים, שהגיעו למקום בסמוך לאירוע, וכן שוטרים שטפלו באירוע.

הוגשו חקירות הנאשמים, צילומים של השער, דוחות של שוטרים, וכן הקלטה של הקריאות שבצעה המתלוננת למוקד 100 של המשטרה, עם תמלילי השיחות.

מטעם ההגנה העידו הנאשמים, ובנוסף הוגשו כל העדויות שנגבו מעדי התביעה במהלך החקירה

5. המתלוננת, גב' אלינור דמרי העידה כי ביום הארוע הייתה בביתה עם שלושת ילדיה הקטנים, בעוד שבעלה תומר נעדר מהבית. לדבריה, שהתה בחדר השינה עם הילדים, בסמוך לשעה 21.30, והשכיבה אותם לישון.

העדה העידה כי שמעה שמישהו נכנס לתוך הבית, בלי לדפוק, דרך הדלת, שהייתה סגורה, אך מן הסתם בלתי נעולה.

כשיצאה מהחדר בו הייתה, העידה העדה כי ראתה את הנאשמים - שכנה - הנאשם מס' 1, ואביו - הנאשם מס' 2.

השניים נכנסו לבית, לדברי העדה "כמעט עד לסלון" (עמ' 7 ש' 8), וצעקו: "איפה תומר, איפה תומר". הנאשם מס' 2 החזיק בידו פטיש, ואמר: "איפה בעלך, אני אראה לו מה זה שהוא עשה את השער".

העדה הסבירה כי הדברים נאמרו ביחס לשער שנבנה בכניסה לביתם מוקדם יותר באותו יום.

בהמשך יצאו הנאשמים, לדברי העדה, מהבית, והחלו לשבור את הבנייה - הבטון הטרי, וכן זכוכית בשער.

לדברי העדה, היא פנתה לנאשמים, ושאלה לפרש מעשיהם, ואזי הגיע אליה הנאשם מס' 2, ואמר: "אני אראה מה זה למי שיעשה משהו על השער" וזאת בכוונה לבעלה של המתלוננת.

המתלוננת העידה כי כל העת החזיק הנאשם מס' 2 את הפטיש בידו, ואף תיארה כיצד הוא נופף בפטיש לכיוונה.

לדברי המתלוננת - בשלב זה היא חזרה לביתה, התקשרה למשטרה ולבעלה.

לדבריה - הייתה בהיסטריה ובלחץ, וכך לטענתה ראה אותה שכנה אופיר, שוטר מג"ב, ושכנים נוספים.

6. המתלוננת הותירה עלי רושם אמין. מצאתי את עדותה כבלתי מוגזמת, ולא התרשמתי שהיא פועלת במטרה להפליל את הנאשמים ולסבך אותם במעשה שלא עשו.

ביום העדות בבית המשפט, ניכר היה כי הזמן שחלף עמדם את משקעיו של האירוע, והמתלוננים אף העידו כי בין הצדדים הושגה "סולחה", והתרשמתי לפיכך, שהעדה לא מגזימה, ואפילו ממתנת את פרטי האירוע שאירע

כשנתיים קודם.

7. התרשמתי כי העדה לא שיקרה גם בפרטי התלונה שמסרה במשטרה ולמוקד 100, תוך כדי האירוע.

בשיחות למוקד 100, אליהן אתייחס בהמשך, המתלוננת הייתה נסערת ואיני שוללת שבאותן שיחות היא העצימה במידת מה את עוצמת האירוע. ואולם מדובר, לתפיסתי, בתוצאה של התרגשות, על גבול ההיסטריה שבה הייתה נתונה, ואין המדובר בבדייה או הפללת שווא של הנאשמים.

8. האמנתי לגרסתה של המתלוננת, לפיה הנאשמים נכנסו לבית כפי שתיארה, עם פטיש בידו של הנאשם מס' 2, ובהתנהגות מאיימת ואלימה חיפשו את בעלה המתלונן, וזאת עוד בטרם החלו לפרק את השער שאך זה נבנה. כן האמנתי שהנאשם מס' 1 השמיע איום לגבי בעלה של המתלוננת תוך שהחזיק בפטיש, בעת שהרס את השער בכניסה.

9. לעומת זאת, באותן נקודות, איני מקבלת את גרסת הנאשמים.

גרסתם של הנאשמים, כפי שפורטה בעדויותיהם ובסיכומי ההגנה, הנה כי המתלוננת בדתה את התלונה לגבי האיומים והסגת הגבול, כדי להזיק לנאשמים בשל הנזק שנגרם לשער - שכן אין מחלוקת, כאמור שהשער נהרס במזיד ביום האירוע.

איני מקבלת גרסה זו, ראשית כי העדה זכתה באמוני, וכן בשל תימוכין לגרסתה בנקודות שונות שיפורט בסעיפים הבאים.

10. בניגוד לנטען בסיכומי ההגנה - לא מצאתי סתירות מהותיות בין עדותה של המתלוננת בבית המשפט, לבין הגרסאות שמסרה בשתי הודעותיה נ/1 ונ/2.

לכל היותר, נמצאו אי התאמות שוליות לגבי תוכן האיום, ולכך איני נותנת משקל, היות ומדובר בסתירה שולית.

בשתי הגרסאות - אלה שניתנו במשטרה, ובזו שניתנה בבית המשפט לאחר כשנתיים, עמדה המתלוננת על עיקרי השלבים - הכניסה של הנאשמים לתוך הבית תוך הסגת גבול, החיפוש המאיים אחר בעלה, שבירת השער בחוץ, ואז - איומו של הנאשם מס' 2 כלפיה כשהוא מנופף בפטיש. לאחר שלב זה - המתלוננת נכנסה, לדבריה, הביתה, והתקשרה לבעלה ולמשטרה.

11. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי נפלה בגרסאות סתירה מהותית, וכי על פי גרסת המתלוננת בהודעתה הראשונה, ישנה סתירה לגבי המקום בו איים לכאורה הנאשם 2 על המתלוננת.

איני מסכימה לטענה - ואני סבורה כי לא נופלת סתירה מהותית, שכן יש לקרוא את שתי ההודעות שנגבו מהמתלוננת במהלך החקירה כמקשה אחת.

הודעה ראשונה מגב' דמרי נגבתה על ידי השוטר רז ללוש, שהיה שוטר צעיר, בשרות חובה, ואיננו חוקר בתפקידו (כך עולה מעדותו, ת/9, שהוגשה בהסכמת התביעה), שהגיע לשטח, ובהמשך גם וגבה הודעה ראשונית מהמתלוננת במשמרת לילה, בתחנת צפת.

הגרסה שרשם השוטר רז מהמתלוננת, בהודעתה נ/1 הנה כדלקמן:

"היום בסביבות השעה 21.45 שמעון אלקובי יחד עם אביו בשם מוריס, אם אני לא טועה, נכנס אלי הביתה בצעקות, בלי לדבר, ישר התחילו לצעוק "איפה תומר, אני אראה לו מה זה", בטענה שתומר בעלי בנה שער חשמלי וגלש לשטח שלו לטענתו.

אמרתי לו "מה אתה רוצה" הוא אמר לי "מה אתם בונים לי בשטח ונותן מכות עם הפטיש" לפתע צעק "אף אחד לא יעשה דבר כזה פה, אף אחד לא יעשה דבר כזה בלי שאני מסכים", ובא לכיווני עם הפטיש על מנת להרביץ לי. רצתי מהר הביתה, וסגרתי את הדלת עם המנעול".

מקרא האמור עלול להטעות.

במבט ראשון נראה כאילו שנאמר בגרסתה הראשונה של המתלוננת כי הנאשם מס' 2 הניף את הפטיש על המתלוננת **בתוך הבית**.

ב"כ הנאשמים טען שיש בכך סתירה עם הגרסה המאוחרת יותר, לפיה הנאשם מס' 2 נופף בפטיש כלפי המתלוננת בחוץ, ליד השער.

ואולם בקריאה שניה - ברור שמדובר ברישום כללי ראשוני שביצע השוטר ללוש, ובחקירה בלתי מפורטת ורישום לא מדויק. ברור כי המתלוננת התכוונה לומר שהאירוע בו הנאשם מס' 2 בא לכיוונה עם הפטיש קרה מחוץ לבית, **שכן לדבריה, מיד אחרי כן רצה הביתה וננעלה בו**. התיאור לפיו המתלוננת, רצה הביתה, מבהיר **שהאירוע התרחש בחוץ - כפי שהעידה המתלוננת בבית המשפט, וכפי שנטען כתב האישום**.

בהודעתה השנייה, נ/2, שנגבתה ע"י החוקר מוטי חליבה חודשיים אחר כך, נגבתה הודעה מפורטת יותר, בה פורט מהלך האירועים.

לסיכום עניין זה - מצאתי שהמתלוננת הייתה עקבית בגרסאותיה, וכי הודעותיה, שהוגשו על ידי ההגנה, לא רק שלא החלישו את גרסתה, אלא הדגישו את אמינותה.

12. בעניין זה נכון יהיה לציין כי הזמן שחלף, והשלום שהושב בינתיים בין הצדדים, הוריד, כאמור, מהאמוציות וההתרגשות שבתיאורי המתלוננת. וניכרה מתינות בגרסתה בבית המשפט. מתינות זו לא באה, בסופו של דבר, על חשבונה של עדות אמת.

המתלוננת העידה שהנאשם מס' 2 בא לכיוונה ואיים על בעלה ללא שציינה שנופף בפטיש בעת האיום. ואולם בהמשך, לשאלת התובעת, המתלוננת אישרה שהנאשם מס' 2 החזיק פטיש בידו בעת שאיים עליה בחוץ, ואף הדגימה כיצד נופף בפטיש זה.

התרשמתי שרענן הזכרון, והשאלות המפורטות של התובעת למתלוננת ננקטו דווקא כי המתלוננת לא הייתה נלהבת להעיד נגד הנאשמים, ולא כי היה מדובר בעדה שאיננה אומרת אמת.

13. ביום המקרה - המשטרה נקראה לאירוע בלא פחות מארבע שיחות למוקד המשטרה שהמתלוננת ביצעה. שיחות אלה מתמללות בתמליל ת/3.

בשיחות למוקד המשטרה, המתלוננת לא מזכירה כלל את שבירת השער (עניין, אשר כאמור איננו במחלוקת), אלא מדווחת על איומים ברצח שהשכן מאיים עליה עם פטיש. בשיחה שכותרתה "שיחה מס' 3" (שהיא ככל הנראה ראשונה), דיווחה המתלוננת למוקד **שהשכן מתפרץ אליה הביתה** (גם בשיחה השניה) והפצירה במשטרה להגיע שכן אחרת "יהיה פה רצח". זהו תיעוד אוטנטי של דיווח על הסגת גבול, ואני מאמינה כיהמתלוננת דווחה אז דיווח אמת, על אירוע שהחל בכך שהנאשמים נכנסו לביתה בכעס.

14. התרשמתי שבשיחות למוקד 100, בהן אמרה המתלוננת, בין היתר, למוקדן: "**אבל שיגיעו מהר, יש לי תינוקת, אתה רוצה שיהרוג לי את הילד**" המתלוננת נסחפה בתיאוריה, שכן היא לא נמצאה בסכנת חיים ממשית מפני הנאשמים. כשהתקשרה למשטרה, המתלוננת הייתה מוגנת בתוך ביתה, ולא נחשפה לסיכון מפני הנאשמים, אשר אמנם נכנסו לביתה קודם, ללא רשות, אך יצאו מהבית.

למרות שקבעתי שהמתלוננת הגזימה בתיאור הסכנה בקריאה למוקד 100, לא מצאתי בעניין זה משום פגיעה קריטית במהימנותה ובגרסתה.

אני סבורה כי היא פעלה מתוך היסטריה, אשר גברה על שיקול דעתה, וכי באותם רגעים היא אכן חשה חוסר בטחון, ובקשה התערבות מיידית של המשטרה.

הדברים נתמכים, כפי שיפורט, בעדויותהם של עדי ראיה אשר ראו את המתלוננת נסערת.

15. ההגנה, בסיכומיה, טענה כי המתלוננת בדתה את עניין האיומים כבר בשיחות למוקד 100, וכי אם המתלוננת חששה באמת, הרי זה מהתנהגותו של בעלה, שעלול היה לנקוט באלימות כלפי הנאשמים, בשל הריסת השער.

איני שוללת את האפשרות, שבין היתר, המתלוננת גם פחדה מהמפגש הצפוי להתקיים בין בעלה תומר, שגם אליו היא התקשרה באותו זמן, ועתיד היה להגיע, לבין הנאשמים.

המתלוננת הייתה נסערת וחרדה בעת שקראה למשטרה ארבע פעמים, ואני קובעת שמצבה זה נגרם כתוצאה מהתנהגותם של הנאשמים, שפלשו לביתה, הרסו באלימות את השער, והנאשם 2 אף איים עליה עם פטיש.

16. תוכן של שיחות הטלפון של המתלוננת למשטרה, שתועדה בדיסק מוקד 100 ובתמליל, הנה חריג לעדות שמיעה מסוג "רס-גסטה", שבו נשמעת אמרה אוטנטית של עד שמעורב באירוע, ממש במהלכו או מיד אחריו (על פי סעיף 9 לפקודת הראיות).

לפיכך, לתוכן הדברים שאמרה המתלוננת למשטרה בהזדמנות הראשונה, יש משקל ראייתי ממשי, על אף היותם עדות שמועה.

המתלוננת אמרה למשטרה בהזדמנות הראשונה שהתפרצו לביתה - ואני מאמינה לדבריה אלה.

17. מנגד - אני דוחה את האפשרות שמדובר בתלונת שווא מניפולטיבית למשטרה, כנקמה על שבירת השער.

בדברים שמסרה המתלוננת בשיחה למוקד 100 ניכר פחד אמיתי, שעדיין לא שכח, בעקבות התנהגותם האלימה של הנאשמים, שהסיגו גבול לתוך ביתה של המתלוננת, ומיד אחר כך, השחיתו את השער, והנאשם מס' 2 אף איים בפטיש.

אילו היה מדובר בשבירת שער, ובכך בלבד, כפי שטוענים הנאשמים - הרי שהמתלוננת הייתה מן הסתם, מתלוננת על כך למשטרה - ועל כך בלבד. איני מקבלת את הטענה שמתלוננת זו החליטה בקור רוח לטפול אשמה, ושיקרה במפגיע למשטרה, בארבע שיחות, תוך המחזת מצב הסטרי, תוך כדי הריסת השער על ידי הנאשמים.

18. מצבה של המתלוננת, שהייתה נסערת ובוכיה, הובא בפני בעדותו של השכן, **עד התביעה מר אופיר אשכנזי**.

עד זה העיד שיצא מביתו, המצוי בשכנות, למשמע צעקות של אישה (עמ' 22), שהובילו אותו לביתם של המתלוננים. לדבריו, המתלוננת בכתה, אמרה לו שהנאשם מס' 2 איים עליה בפטיש, וענתה לו לשאלתו שהיא כבר התקשרה למשטרה ולתומר בעלה.

העד מר אשכנזי הותיר רושם חיובי, והתרשמתי שהוא עד ניטרלי, שמסר אמת.

19. ההגנה הפנתה לכך שהעד אופיר אשכנזי לא שמע את האיומים שאיים הנאשם מס' 2 על המתלוננת.

ההגנה בקשה לשכנע כי אם אשכנזי לא שמע איומים כלפי המתלוננת, אז המסקנה הנה שהוא לא איים.

איני מקבלת טענה זו, שכן אני קובעת שאופיר אשכנזי יצא מביתו לאחר האיומים שאיים הנאשם מס' 2 על המתלוננת, ולכן הוא לא שמע אותם ולא ראה את הסיטואציה.

התרשמתי שגם העד אופיר, וגם המתלוננת, לא זכרו היכן נפגשו לראשונה ביום הארוע - בתוך הבית או מחוצה לו, ואולם מסקנתי היא שאופיר הגיע לאחר שהמתלוננת כבר אויימה ופנתה לתוך הבית, ולכן אופיר השכן, לא

שמע את האיומים.

20. העד אופיר העיד כי כשהגיע ראה את שני הנאשמים הורסים יחד את השער החשמלי - אחד עם פטיש גדול, והשני עם מוט.

בגרסה זו, תמך העד אופיר בגרסת המתלוננת, וסתר את גרסת הנאשמים, כפי שהוכרזה בתשובה לאישום, לפיה רק האב, הנאשם מס' 2, הרס את השער בפטיש, ובנו, הנאשם מס' 1, לא נטל בכך חלק, למעט בנוכחותו במקום.

21. עד התביעה ג'ורג' תורגמן, אף הוא שכן, העיד כי גם הוא שמע את המריבה, והסתכל החוצה. הוא ראה שהנאשם מס' 2 שובר את הבטון "יחד עם הבן שלו" (עמ' 25).

עד זה העיד שבאותו זמן המתלוננת עמדה במקום וצעקה.

מיד אחר כך, לדברי העד, הגיעו למקום, כמעט ביחד, המשטרה, ובעלה של המתלוננת, תומר.

תורגמן לא העיד לגבי איומים ששמע או ראה, ואולם לא ראיתי בכך משום פגיעה בגרסתה של המתלוננת, שכן עד זה ראה, על פי דבריו, רק אירועים שקרו לאחר שהמתלוננת כבר התקשרה למשטרה ולבעלה, ולא ראה את מה שקדם לכך.

22. עדותו של השוטר **משה נמימי** כללה תיאור של המתלוננת בוכה ונסערת (עמ' 28). התרשמתי שעד זה, שוטר תושב צפת המכיר את הנאשמים, ניסה להימנע, למרות היותו שוטר שהיה בתפקיד ביום האירוע, מעדות מפורטת, וכי מעמד העדות גרם לו לאי נעימות.

נמימי הגיע למקום יחד עם השוטר רז ללוש, אשר רשם את הדו"ח ת/8, שבו תועד מצבה של המתלוננת, שהייתה מאוד נסערת, וצעקה לעבר אדם: "מי אתה שתאיים עלי בבית שלי". תיעוד זה מתאר התנהגות ספונטנית שהיא תגובה לאיומים, מצדה של אישה מאויימת.

23. בעלה של המתלוננת, המתלון **תומר דמרי**, העיד שביום האירוע היה מחוץ לבית, ואשתו התקשרה ואמרה לו שהנאשמים שוברים את השער החדש שבנו בביתו באותו יום. כשהגיע למקום, ראה את אשתו נסערת ובוכה. לדבריו, המתלוננת סיפרה לו שהנאשמים איימו עליה.

תומר העיד, כמו שמסרו גם השוטרים, שהמתלוננת הטיחה בנאשמים שלא יאיימו עליה בביתה.

המתלון תומר לא היה עד לאירועים, אך עדותו לגבי מצבה של אשתו והדברים שהטיחה בנאשם הייתה אמינה בעיני, והיא מחזקת את גרסת המתלוננת.

24. ההגנה הפנתה בסיכומיה לכך שהמתלוננת, כשהתקשרה לבעלה, לא סיפרה, לדבריו, שהיא מאויימת,

אלא בחרה להגיד דווקא ששוכרים את השער. ההגנה בקשה להסיק מכך שהמתלוננת לא אויימה כלל, שכן אילו היה הנאשם מס' 2 אכן מאיים עליה - ההגיון, על פי התאוריה של ההגנה, מחייב שהאישה הייתה מודיעה לבעלה על האיום, ועל הסגת הגבול, ולא על שבירת השער.

המתלוננת נשאלה על עניין זה בחקירה הנגדית (עמ' 14) והשיבה כי היא ספרה לבעלה הכל - גם שאויימה, וגם שהנאשמים נכנסו לביתה. ואילו המתלונן מסר, שאשתו ספרה לו לא רק על שבירת השער, אלא גם שאויימה (עמ' 19 ש' 10).

אני מוצאת, כי גם אם המתלוננת הדגישה באזני בעלה את שבירת השער דווקא, ולא את עניין הסגת הגבול והאיומים - אין בכך ל כדי לפגוע במהימנותה.

אני סבורה כי קיימת אפשרות לפיה המתלוננת חששה שמא בעלה ינהג באלימות כלפי הנאשמים, ולכן מיתנה באזניו את תיאור העובדות, בשלב הראשוני.

הדברים עולים במפורש בעדותו של המתלונן, שהעיד כי היה צורך להרגיע אותו על מנת שלא יפעל נגד הנאשמים בשל מעשיהם.

25. לסיכום - גרסתה של המתלוננת נמצאה אמינה בעיני.

אני מקבלת את התיאור שמסרה לגבי התנהגותם של הנאשמים.

אני מוצאת חיזוקים לגרסה זו בעדויות שפורטו לגבי מצבה הנפשי, בתוכן דבריה למוקד 100, לשוטרים, לבעלה שהגיע למקום, ולשכן אופיר.

26. לגבי שבירת השער - כאמור, הנאשם מס' 2 הודה כבר בפתח המשפט במעשה המיוחס לו, ואולם הנאשמים טענו כי לנאשם מס' 1 לא היה חלק במעשה.

הנזק שנעשה לשער תועד בצילומים, וניכר שיציקת הבטון הטרייה הושחתה במזיד.

לגבי השאלה האם שני הנאשמים, או שרק הנאשם 2 פגעו בשער - אני מבכרת בנקודה זו את עדותה של המתלוננת, ואת עדותו של העד אופיר אשכנזי, לפיה **שני הנאשמים הרסו יחדיו את השער (כפי שפורט) וקובעת שכך אכן היה ביום הארוע.**

גרסת הנאשמים, לפיה הנאשם מס' 1 לא נטל חלק בהיזק לשער, נסתרת גם מתוך הסתירות שבגרסאותיהם - ועל כך בהמשך.

27. מצאתי כי המאשימה הוכיחה את העובדות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום.

28. גרסתם של הנאשמים לא עוררה אצלי ספק, וניתן לומר, כי בנקודות מסויימות, גרסאותיהם חיזקו את

הראיות נגדם.

29. ראשית, התרשמתי כי הנאשמים לא אמרו אמת בגרסתם הראשונית לכתב האישום, ככל הנוגע להריסת השער. בגרסה זו, הנאשמים הכחישו כאמור, את הכניסה לביתה של המתלוננת, והנאשם מס' 2 הכחיש את האיום שיוחס לו, ואולם הנאשם מס' 2 הודה בכך שהוא הרס את השער, שנבנה, לדבריו, על שטח ציבורי, ובניגוד להסכמה בינו לבין תומר, שיחה קודמת שהתנהלה בעניין בין השניים.

לגבי הנאשם מס' 1 - נאמר שהוא לא השתתף בהריסת השער, אלא רק נכח במקום.

התרשמתי שהנאשם מס' 2 "לקח על עצמו" את האחריות הבלעדית לעבירת ההיזק בזדון שיוחס לו, ושהשניים לא אמרו אמת, לא רק בנוגע ליתר העבירות, אלא אפילו לגבי הריסת השער, ככל הנוגע לחלקו של הבן, הנאשם מס' 1, בהריסתו.

כאמור - העד אשכנזי, הנו שכן, המתגורר בבית סמוך, שהגיע למקום למשמע צעקות, ראה בעיניו את הנאשם מס' 1 משתתף בפועל, בעזרת כלי עבודה, בהריסת השער.

עד זה נמצא על ידי אמין, ותמך בדברים דומים שמסרה המתלוננת.

מעבר לכך - המענה לאישום אינו תואם את גרסאותיהם של הנאשמים בחקירותיהם במשטרה, שם השניים קושרים לא רק את האב, הנאשם מס' 2, למעשה הריסת השער, אלא גם את הבן, הנאשם מס' 1.

בהודעתו ת/5, הנאשם מס' 2 מסר: "...אני והבן הורדנו את המסילה..." (ש' 6)

ואילו הנאשם מס' 1 מסר בהודעתו ת/12: "...ובגלל שהבטון היה רך ורטוב אז עם פטיש שלקחתי מהאווו של אבא שלי, מארגז כלים פטיש של בניין....ופירקתי את הבטון והוצאתי את מסילת הברזל..." (ש' 15)

מצאתי שגרסתם של הנאשמים, בעניין השער, הייתה מגמתית.

אני סבורה שהגרסה לגבי השער פוגעת כללית באמינותם - בכך שבחרו בדרך שאיננה אמת, גם בנקודה לכאורה מוסכמת, של השחתת השער.

הנאשמים לא דברו אמת בכך שניסו "לנקות" את הנאשם מס' 1 מחלקו.

30. הנאשמים טענו, כאמור, כי כשגילו שהמתלוננים בנו את השער, לדבריהם בשטח ציבורי, ובניגוד למוסכם, הלכו לבית המתלוננים במטרה לדבר עם תומר ולברר עמו את העניין. לדבריהם, דפקו בדלת, המתלוננת פתחה, ולאחר שיח קצר "סגרה את הדלת בפניהם", ואז פנה הנאשם מס' 2 להרוס את השער בפטיש.

לפי גרסה זו - השניים הגיעו לבית ללא כל ציוד או כלי עבודה, ורק אחרי שהמתלוננת סגרה את הדלת, ומבלי שנערך בירור ענייני, נלקח הפטיש מהרכב של הנאשם 2 והשער הושחת.

איני מקבלת את התיאור האמור, ואני מוצאת אותו מנוגד להגיון.

אין התאמה לוגית בין התיאור המתון של הנאשמים לגבי התנהגותם, לבין הצעד הדרסטי שנקטו בו, בכך שניפצו והשחיתו את מסילת השער החדש ואת הבטון הטרי.

ההתנהגות האימפולסיבית, של הריסת מבנה חדש, בפטיש ובכלי נוסף, מראה על כעס, ועל פעולה של הצבת עובדות בשטח, אשר תואמת את ההתנהגות שתיארה המתלוננת - כניסה עם פטיש לבית, חיפוש אחר תומר בצעקות, ואחר כך - גם איום קולני שהשמיע הנאשם מס' 2 כשהפטיש בידו - הכל כפי שמיוחס לנאשמים, וכפי שהמתלוננת העידה.

אני סבורה שהנאשמים הלכו לבית המתלוננים במטרה לעימות קולני, ואולי אף אלים, עם תומר, ולא למטרת בירור ענייני, כשהחלטה להרוס את המבנה כבר התקבלה קודם.

אילו התכוונו באמת לנהל שיחה עניינית - מדוע פעלו כפי שפעלו מבלי ששוחחו עמו? הרי יכלו לאתרו, להתקשר אליו, ולא לפעול בקיצוניות לאחר שיחה קצרה עם אשתו.

לדבריהם, המתלוננת לא התגרתה בהם, לא התעמתה עמם, אלא לכל היותר סגרה בפניהם את דלת ביתה. מדוע, לפיכך, החליטו בשלב זה דווקא, לשבור את הבנייה? אני מוצאת את הגרסה כבלתי מתקבלת על הדעת.

התנהגותם, לקיחת החוק לידיים, ניתוח השער - כל אלה מהווים התנהגות מאיימת ואלימה של הנאשמים, שתוכנה מראש.

31. **הפגיעה בשער** - אני קובעת, כמופרט לעיל, כי שני הנאשמים יחדיו, פגעו בשער, השחיתו את הבטון והמסילה החדשים, וגרמו לשבירת זכוכית בשער.

המתלון העיד כי מדובר בנזק על סך מספר אלפי שקלים, וכי הנזק תוקן על חשבונו בידי איש מקצוע.

ההגנה טענה כי היות ומדובר בשער שנבנה תוך פלישה לשטח ציבורי - הרי שלא מתקיימת עבירה של היזק בזדון המיוחסת לנאשמים.

לא מצאתי בטענות לגבי בנייה לא חוקית לכאורה של השער, נפקות, ואני סבורה שהמעשים מהווים את העבירה המיוחסת.

סעיף 452, היזק במזיד לרכוש קובעת כדלקמן:

452 ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר.

בצילומי השער שהוגשו (ת/1) נראה כי מדובר בשער כניסה לביתם הפרטי של המתלוננים.

אין למעשה מחלוקת כי אכן זהו שער פרטי, בכניסה לבית המתלוננים.

אמנם, עיון בצילומים מלמד כי יש, ככל הנראה, פלישה של השער, הנפתח הצידה, לשטח שהנו שטח ציבורי, ואולם לא מדובר בשטח השייך למי מהמתלוננים.

גם אם בניית השער, באופן בו נבנה נעשתה ללא אישור, עדיין אין בכך הצדקה לצעד צעד כה חריג של פגיעה והשחתה.

גם אם הנאשמים התנגדו לכך שהמתלונן יבנה שער - אין להם זכות חוקית להרוס את הבנייה, והמעשה שעשו מהווה עבירת היזק.

יצוין כי הנאשמים העידו שהם לא התנגדו באופן עקרוני לבנייה בשטח ציבורי, שכן לדבריהם, אמרו למתלונן, טרם האירוע, שמצדם יבנה ככל שירצה, ואולם זאת רק לאחר שהנאשם מס' 1 ישלים את הליך מכירת הבית.

הנאשמים לא בחרו, ביום האירוע, לנקוט בהליך חוקי נגד הבנייה שעליה הלינו, אלא הרסו את יציקת הבטון במזיד.

אני מוצאת שהתנהגותם, אותה, כפי שקבעתי ביצעו יחדיו, בכך שהרסו את מבנה השער, ושברו את הזכוכית שבו, מהווה עבירה על פי סעיף 452 לחוק העונשין המיוחס לשניהם.

32. עבירת הסגת גבול על פי סעיף 447:

447 (א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס,

להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדין לנכס נשאר שם שלא כדין.

(ב) נעברה עבירה לפי סעיף זה כשהעבריין נושא נשק

חם או קר, דינו - מאסר ארבע שנים.

כפי שקבעתי - הנאשמים נכנסו לביתם של המתלוננים בלא אישור.

בכך מתקיים הרכיב העובדתי שבעבירת הסגת הגבול.

עמוד 12

לגבי הרכיב הנפשי - חל הנטל על המאשימה להוכיח כי מי שהסיג גבול, עשה זאת בכוונה להפחיד את מחזיק הנכס, להעליבו או להקניטו, או שהתכוון לעבור עבירה אחרת.

מדובר ביסוד נפשי של כוונה מיוחדת, בדומה לזה שנקבע לצד עבירת האיומים שבסעיף 192 לחוק העונשין.

לגבי עבירת האיומים, נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי ניתן להחליף את הכוונה המיוחדת בהלכת הצפיות ברמה הקרובה לוודאי (דברי כב' הש' בייניש (כתוארה דאז) בע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מ"י** [פורסם ב"נבו"]).

הלכה זו יפה גם לעבירת הסגת גבול (וראה לעניין זה גם את האמור בספרו של י. קדמי "**על הדין בפלילים**", מהדורת 2005, חלק שני, עמ' 991).

די, אם כך להראות, כי מי שמסיג גבול, יודע במידה גבוהה של הסתברות שהתנהגותו עלולה להפחיד או להקניט, וכו' את בעל הנכס שאת גבולו הוא מסיג.

בעניינו - הנאשמים הגיעו לבית המתלוננים בכעס רב.

כעס זה נלמד מההתנהגות - הכניסה לבית ללא רשות, הצעקות, והריסת השער במכות מקל ופטיש מיד לאחר מכן.

המתלוננת הופתעה מאד מהמעשה, נבהלה ופחדה.

מדובר, במבחן אובייקטיבי, בהתנהגות מאיימת, פולשנית ומפרת שלווה.

אני קובעת שהנאשמים הגיעו במתכוון על מנת להפחיד ולהקניט את המתלוננים, או למצער שידעו שמעשיהם יעוררו פחד.

אני מרשיעה לפיכך את הנאשמים בעבירת הסגת גבול על פי סעיף 447(א)(1) לחוק העונשין.

באשר לנסיבה החמורה שבסעיף (ב), הקובעת כפל ענישה למי שמבצע את העבירה כשהוא נושא נשק קר - **איני מרשיעה בה את הנאשמים.**

ראשית - הדבר לא התבקש במפורש על ידי המאשימה.

שנית - הנאשם מס' 2 החזיק אמנם בפטיש, בעת שנכנס לבית המתלוננים, ובמקרים מתאימים אחרים, נקבע כי פטיש הנו "נשק קר", ואולם, בנסיבות ארוע זה, הפטיש הוחזק בידי הנאשם 2 ככלי עבודה ייעודי להרוס בו את השער, ולא מצאתי כי הייתה לנאשמים כוונה להשתמש בפטיש לשם איום והפחדה בעת הסגת הגבול.

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

192. המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים.

כפי שפורט לעיל, קבלתי את גרסת כתב האישום, לפיה הנאשם מס' 2 צעק "**אני אראה לך מה זה**" תוך שנוף בפניה בפטיש.

שמתי ליבי לכך שהמתלוננת העידה כי הנאשם 2 צעק "**אני אראה מה זה למי שיעשה משהו על השער**" ואמרה שהכוונה הייתה לבעלה (עמ' 7 ש' 20 ואילך), ואולם קבעתי לעיל, כי הסתירה בתוכן שבין שני נוסחי האיום, הנה סתירה שולית, שלא משנה את קביעתי כי נוסח דומה למיוחס אכן הושמע.

יצוין כי אין הבדל משפטי בין שני נוסחי האיום -

בין אם אמר הנאשם מס' 2 למתלוננת ש"יראה **לה** מה זה", ובין אם התכוון ש"יראה מה זה **לבעלה**", מדובר בתוכן מאיים, העונה על דרישות הסעיף.

בפס"ד ליכטמן, שהוזכר לעיל, נקבע כי אין הכרח בכך שמי ששמע את האיום, יהיה גם מושא האיום.

במקרה נשוא עניינו - אישה השומעת, מגבר המנופף בפטיש, שהוא "יראה" לה, או לבעלה, "מה זה" - הנה קרבן לאיום, ומדובר באיום מפורש בדיבור ובהתנהגות.

לסיכום, אני קובעת כי הדברים שנאמרו על ידי הנאשם מס' 2, מהווים איום, וכי הם נאמרו בכוונה להפחיד את המתלוננת.

מחדלי חקירה

34

הנאשמים טענו, בסיכומיהם, כי העובדה שילדיהם של המתלוננים לא נחקרו, אף על פי שהיו בבית בעת האירוע, מהווה מחדל חקירה, אשר יש בו לעורר ספק לטובת הנאשמים.

בנוסף נטען כי אי קיומו של עימות בין הנאשם מס' 2 לבין המתלוננת מהווה מחדל משמעותי.

לגבי העימות - השאלה אם לערוך עימות בין צדדים המחזיקים בגרסאות יריבות נתונה לגרמי החקירה. אני סבורה כי מדובר בפרורגטיבה רחבה, אשר ככלל לא מצדיקה התערבות בשיקול דעת, אלא אם נפגם משמעותית הליך גילוי האמת.

ככלל, אין בהפגשת שני צדדים לעימות משום מהלך חקירתי הכרחי, ולא פעם, נסיון החיים מלמד שכל צד ידבוק

בגרסתו, והדבר לא יסייע כלל בבירור האמת.

במקרים מיוחדים, בהם לאחד הצדדים טענה מיוחדת אותה הוא ירצה להפנות לצד שכנגד, יהיה מוצדק ונכון לערוך עימות, ואי עריכת העימות עלולה, במקרים כאלה, להתברר כטעות או כמחדל.

באותם מקרים, ובהם בלבד, עשוי בית המשפט למצוא דופי בהחלטת גורמי החקירה שלא לערוך עימות.

הדבר נכון, למקרים נדירים בהם טענה דחופה לבירור ולעמניות בזמן נתון. המקרה הנוכחי איננו מסוג זה, ואין באי קיום העימות משום מחדל.

לגבי הילדים - מדובר בשלושה ילדים רכים, הבכור כבן עשר, הקטנה תינוקת. ילדים בגיל זה, צמודים מן הסתם להוריהם, וקליטת האמת על ידם מוטית על ידי המבוגרים האחראים. בנוסף - חקירה משטרתית, איננה רצויה מקום בו אין לכך הצדקה, לילדים בגיל כה צעיר.

איני מוצאת סבירות לכך שבעדויותיהם של ילדי המתלוננים היה גלום פוטנציאל של סיוע להגנה, וזאת למרות שיתכן והילדים היו עדים לחלק מהאירוע.

אין דופי ברמה של מחדל בכך שהילדים לא נחקרו.

סוף דבר -

אני מרשיעה את שני הנאשמים בעבירות שוחסו להם בכתב האישום.

מועד לטיעונים לעונש נקבע בדיון.

ניתנה היום, ג' חשוון תשע"ו, 16 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.

עמוד 15

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

חתימה